

Όνομα πληροφορητών: Χρήστος και Σταυρούλα Λαχανά (συνέντευξη μαζί)

Περιεχόμενα

[00:00:00] Θρύλος για νεράιδες	1
[00:01:55] Θρύλος για σπιτόφιδο.....	1
[00:03:33] Μοναστήρι της Πέπελης.....	1

[00:00:00] Θρύλος για νεράιδες

Να σου πω εγώ τι μολογούσαν οι παλιές; Να σας πω εγώ τι άκουγα από τη μάνα μου. Οι μπάμπες, οι γριές, είναι ένας λάκκος εδώ στον κατήφορο πέρα. Εκεί λέγανε έτσι. Εγώ δεν είχα ακούσει, ήμουν αγέννητος, είχα ακούσει αργότερα. Ό,τι έβγαιναν ζωτικές, τη νύχτα, φωνάζανε. Τι ήταν οι ζωτικές αυτές τώρα; Φαντάσματα; Ήταν όμορφες νεράιδες. Τα έπλυνε τα φορέματα, τα έπλυνε η άλλη. Κι άκουγαν και τον κόπανο που τα κοπανούσαν. Κοπανούσανε. Το πρωί είδα ζωτικές κάτω στο λάκκο κοπάναναγαν ρούχα, φορέματα. Κατά πόσο μπορεί, η φαντασία του ανθρώπου τα έλεγε; Αληθινό; Εμένα δε μου είχαν βγει. Ήταν πολύ όμορφες. Όμορφες από ομορφιά. Αλλά, πιστεύανε αν είναι αληθινό αυτό, δεν είχαν πειράξει κανένα άνθρωπο. Το σωστό αυτό είναι. Ο διάολος λέει για εκείνον μιλάνε όχι καλός. Ενώ οι ζωτικές ήταν πολύ όμορφες. Λένε και μια ιστορία, μια ζωτικιά είχε πάρει και σηκώσει μια γριά, μια μπάμπω πέρα από το μαχαλά, την είχε σηκώσει βρουπ, ο αέρας ήταν. Κι ύστερα μισοτρελάθηκε ντιπ. Τη σήκωσαν οι ζωτικές επάνω. Ποιος; Ο αέρας; Μπορεί η ζωτικιά να είναι και αέρας.

Βιβλιογραφικό λήμμα: Γρηγ. Κατσαλίδας, *Η ταυτότητα του βορειοηπειρωτικού ελληνισμού*, Ι.Β.Ε, Ιωάννινα, 2004, σελ. 133, 156.

[00:01:55] Θρύλος για σπιτόφιδο

[00:03:33] Μοναστήρι της Πέπελης

Το Μοναστήρι της Πέπελης δε θα καίγονταν. Όταν ήταν το 42-43-44, δε θυμιάμαι καλά τώρα είχαν έρθει οι Γερμανοί εδώ. Είχαν έρθει οι Γερμανοί εδώ, είχαν περπατήσει. Και βγαίνουν κάτι που ήταν Παρτιζάνοι. Αυτοί οι Γερμανοί δεν πήγαν να κάψουν το μοναστήρι, πήγαν με τα καλάθια που λέμε εμείς να μάσουν κανα αυγό. Κάθονταν κάτω στα βρυσερά. Βγαίνουν τούτοι από μακριά. Δύο άτομα ήταν αυτοί. Και πυροβολάνε από μακριά. Είπαν εδώ ότι ήταν Παρτιζάνοι και ότι το Μοναστήρι θα το 'χουν φωλιά των Παρτιζάνων. Έκαψαν το μισό το μοναστήρι. Τι

ήταν αυτοί; Παραπεταμένοι, έκαναν τσερτάπια. Παπ έριχναν το ροβόλι στους τοίχους. Έπιανε φωτιά. Κάηκε. Είχαν κάψει πολλά σπίτια στην Πέπελη. Στο Μοναστήρι τώρα της Πέπελης κάθονταν καλόγριες, είχε ηγούμενους, διάκοι τι ήταν αυτοί. Καλόγριες ήταν τρεις-τέσσερις. Οι δύο οι καλόγριες που κατοικούσαν εκεί ήταν πέρα από το Βούρκο, τους Αγίους Σαράντα τώρα και εδώ πέθαναν.